Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

Конгрес
Українських
Націоналістів

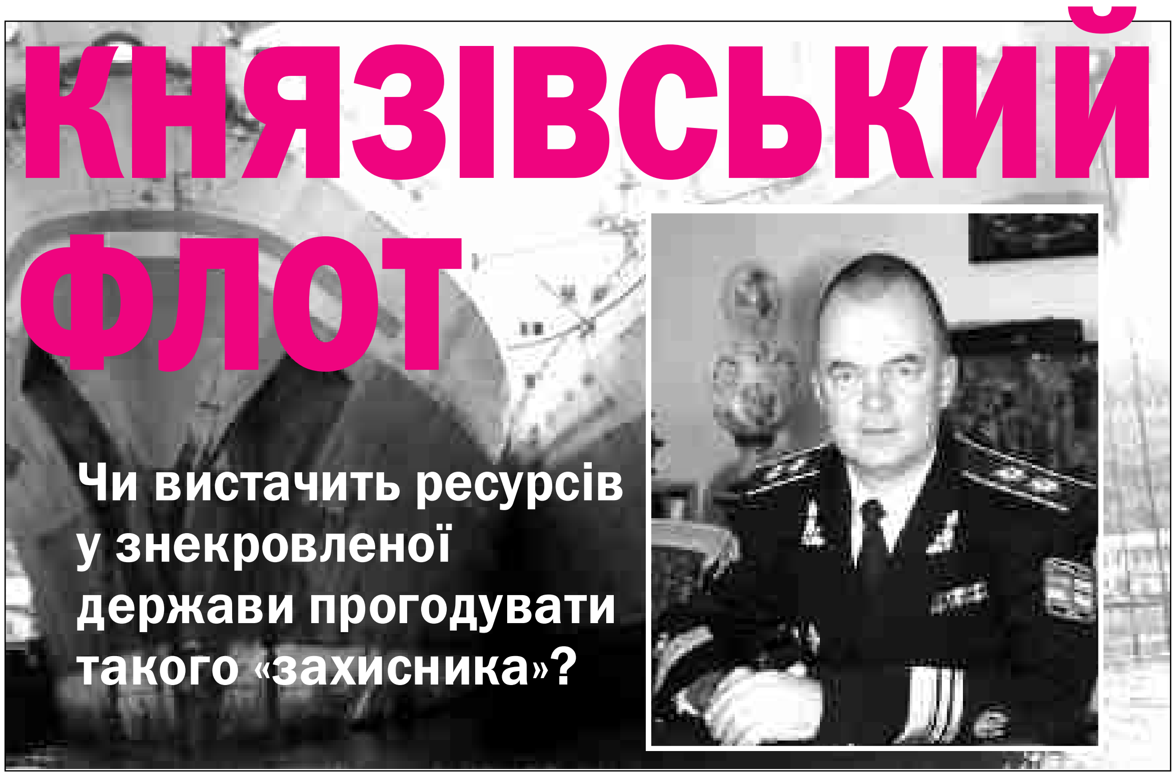
НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 7 - 13 червня 2005 року № 23 (83)

При головнокомандуючому ВМС України Ігорю Князю флот став уособленням розрухи, злодійства, некомпетентності й окозамилювання.
Більшість кораблів українського флоту всю його недовгу історію, ржавіючи, простояли біля причальної стінки. За опитуваннями соціологів, ставлення до флоту з боку суспільства стало негативно-байдужим. 70 відсотків офіцерів флоту оцінюють ставлення до них влади й командування як байдуже, а 10 відсотків - навіть як вороже й презирливе.

КНЯЗІВСЬКИЙ ФЛОТ

Чи вистачить ресурсів у знекровленої держави прогодувати такого «захисника»?

РОЗРУХА + ПОКАЗУХА

Звітуючи про результати десятків перевірок, Міноборони, Генштаб, Штаб ВМС дорапортувалися до того, що, якщо вірити виданим на-гора паперам, боєздатність українського флоту неухильно росте, досягнувши аж 95 відсотків (для кораблів і частин постійної готовності). Якби ця цифра відповідала дійсності, то наш флот варто було б визнати самим боєздатним у Галактиці. Адже рівень готовності кращих ВМС Землі - шведських, британських й американських - ніколи не перевищував 75-80%. А в радянському ВМФ цей показник звичайно коливався в межах 50-60%. Зайве навіть згадувати про те, що умови, у яких нині перебувають ВМС України, навіть віддалено не відповідають радянським стандартам.

"Вони стоять один до одного. Невеликий шторм поб'є всі кораблі. Вони там як оселедці в бочці напхані, порушено всі вимоги безпеки базування. А крім Стрілецької бухти у ВМС України більше пунктів базування в Севстополі немає..." - це не наклепницькі вигадки ворогів. Це визнання самого Ігоря Князя в інтерв'ю «Дзеркалу тижня».

«Напханий у бочку» флот стоїть на приколі, але вимагає цілком реальних грошей на утримання. Офіцерам потрібна зарплата й житло, матросів потрібно годувати й одягати, а причали з кораблями охороняти. Те, що грошей на це вічно не вистачає, що особовий склад ВМС тягне граничне зі злидарським існування - загальновідомо й у доказах не має потреби. Вважається, начебто в країні, що переживає кризу, по-іншому бути й не може.

Зараз ВМС України нараховують 119 кораблів і катерів, з них відносяться до бойового складу - тільки 33. Це - 1 підводний човен, 4 сторожових кораблі (фрегати), 5 малих протичовнових кораблів (корветів), 7 ракетних й 2 протичовнові катери, 5 тральщиків, 9 десантних суден. Однак, за оцінками незалежних експертів, вести боротьбу з надводними кораблями «віртуального супротивника» фактично можуть лише... 2 ракетні катери відносно «свіжої» побудови - їм «усього» 15 років.

Але ж є ще й морська авіація. Там справи йдуть не краще. З 14 протичовнових літаків, наявних в Україні, виконувати завдання може тільки... один - призначений для пошуково-рятувальних операцій. Тобто ворожі субмарини практично безперешкодно можуть шастати біля наших берегів.

Таке співвідношення бойових і допоміжних одиниць, з огляду на характер оборонної доктрини країни, свідомо прирікає більшість кораблів на безславне ржавіння біля причалів. Неспроста головком ВМС Ігор Князь у наказах ставить перед підлеглими в якості головного(!) завдання «недопущення виходу з ладу матеріальної частини», тобто, говорячи загальнозрозумілою мовою - щоб кораблі попросту не потонули.

Однак кошти для флоту є. Гроші знаходяться, але не для вирішення волаючих соціальних проблем або тієї ж боєздатності, а на показушні амбіційні проекти.

ЗЛОДІЙСТВО + ОБМАН

Ніби-то, спонукуваний шляхетною ідеєю щонайкраще підготувати флот до прийому поповнення, Ігор Князь поступово звільняє українські причали від бойових одиниць, що там тісняться. Під «димовою завісою» запущеного скандалу - у зв'язку з чутками про «здачу» Севастополя російському флоту й переведення бази українських ВМС у Донузлав, головком і направду почав переводити цілком боєздатні кораблі... на металобрухт. Так, в 2004 році Ігор Князь ініціював списання й передачу іншим органам влади й інших структур(?!) 43 кораблі.

Кинеться громадськість - де, наприклад, фрегат «Севастополь», корвет «Чернігів», ракетний катер «Умань», дослідницьке судно «Коростень» або, скажімо, плавуча казарма (читай готель фінської будівлі)? - А в Донузлаві. Подивляться в Донузлаві: так де ж? - А ми його в Феодосію відігнали...

А з того корабля вже давно де-небудь у Китаї каструль наробили...

Якщо таке безкарно сходить з рук, то що вже говорити про майно дрібніше й дешевше! Списуються, як безнадійно застарілі, військові розбірні ангари, стелажі, металоконструкції. Правда, незабаром вони виявляються вдало змонтованими на комерційних складах й оптових базах, але цю ілюзію інспектори намагалися скоріше прогнати. Адже в Князя є ще одна загальна риса із князем Потьомкіним - обоє в минулому фаворити. Правда, Потьомкін був фаворитом у жінки, імператриці Катерини II, а Князь перебував у фаворі в чоловіків - міністра оборони А. Кузьмука й начальника профільного керування кучмівсько-медведчуківської адміністрації Гриненка. На цьому подібність закінчується. Імператриця одержувала від свого фаворита цілі міста, які не соромно залишити нащадкам, а Ігор Князь підносив державі зруйновані військові містечка, розкрадені ремонтні підприємства та бази постачання.

Закономірним вінцем «князівського» командування флотом стало розкрадання зі складу ВМС у Криму переносного зенітно-ракетного комплексу «Стріла-3» і двох ракет до нього, інформація про що наробила переполоху не тільки в Україні, але й у всіх країнах, стурбованих поширенням тероризму...

За самими скромними підрахунками експертів, за час «головнокомандування» Ігоря Князя, у результаті необгрунтованих списань флотського майна з наступним перепродажем комерційним структурам, прямих розкрадань із баз і складів, від заниження вартості оренди будинків - ВМС України зазнали шкоди понад 100 млн. грн.! При цьому аналізувалися тільки ті факти, які офіційно просочилися із закритого військового відомства. Об'єктивна незалежна ревізія господарської діяльності Ігоря Князя ніколи не проводилася.

Так, наприклад, є підстави стверджувати, що Ігор Князь «творчо» перебробив «спадщину» свого попередника Михайла Єжеля, який за попередніми даними Генпрокуратури, наніс державі збитки «всього» на 3 мільйони гривень. До речі, кримінальна справа, порушена щодо Єжеля, так і не була доведена до суду. З тих пір ні Генпрокуратура, ні Рада національної безпеки й оборони - не торкалися теми флоту. На будь-які розслідування в цій сфері було накладено табу.

Факти нецільового використання державних засобів, військового майна, нерухомості й земельних ділянок, відведених для потреб ВМС на території Криму, які відбувалися й при Єжелю, а при Князю одержали небувалий розмах, так і не отримали належної оцінки правоохоронних органів.

Досить нагадати реалізацію за заниженою вартістю кіпрській фірмі двох морських танкерів «Макіївка» й «Керч», які за наказом головкома були виведені зі складу ВМС без відповідного розпорядження Кабінету міністрів. Кінцева ціна суден була зменшена майже на 1 млн. гривень. Також за безцінь за наказом віце-адмірала продали рефрижераторне транспортне судно "Ялта", що належало ВМС.

А чого коштує абсолютно контрабандний сюжет з перевезенням мандаринів з порту Батумі (Грузія) в українські порти. Заправка суден, що перевозили цей товар, здійснювалася з недоторканих запасів ВМС. Цю дохідну «жилу» у свій час успішно «розробляв» М. Єжель, так що І. Князеві залишалося лише направити за знайомим маршрутом сухогруз «Горлівка»...

Немає сумніву, що зміна злодійкуватих при колишньому режимі керівників, розпочате народним Президентом В. Ющенком очищення Міноборони від корупціонерів - дійде й до Головного командування ВМС. Тим більше, що з огляду на розмах комерційних операцій щодо списання майна й засобів із ВМСУ в приватні руки, щогодинне перебування Ігоря Князя на посаді головкома має досить високу вартість для держави, виражену в твердій валюті з багатьма нулями.

Чи вистачить ресурсів у знекровленої держави прогодувати такого «захисника»?

Антон Кримський

На світлинах: І. Князь; члени КУН пікетують штаб ВМСУ

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО:
„МИ СЬОГОДНІ РОЗРОБЛЯЄМО СТРАТЕГІЮ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ"

стор. 2

ТАНЦІ НАД ПРІРВОЮ

Жартувати з Москвою завжди було смертельно небезпечно.

стор. 3

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ БРАТСТВО ОУН-УПА ПІДТРИМУВАТИМЕ КОНГРЕС НА ВИБОРАХ

стор. 5

СПОЧАТКУ - НАЦІЯ, А ПОТІМ ДЕМОКРАТІЯ

Наша влада повинна розуміти: нація - понад усе!

стор. 6

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

Хортиця повинна стати місцем паломництва українців.

стор. 8

Передплатна ціна часопису "Нація і держава": на 3 міс. - 4,17 грн., 6 міс. - 8,34 грн. Індекс 09715.

ВАЖЛИВО

◈ Націоналістичні сили гуртуються

31 травня відбулося засідання Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА. На запрошення Голови Братства ОУН-УПА, одного з засновників Конгресу Українських Націоналістів Михайла Зеленчука, в роботі Головної Булави взяв участь заступник Голови КУН Володимир Борейчук. Він передав членам Головної Булави вітання від Голови партії Олексія Івченка, поінформував про роботу VIII Збору Конгресу та його основні рішення. Володимир Борейчук підкреслив, що Конгрес Українських Націоналістів чи не єдина державницька політична партія, яка зберегла свою цілісність і в своїй діяльності чітко стоїть на засадах українського націоналізму та динамічно розбудовується. За останні два роки КУН значно зміцнів, зріс чисельно і посилив свій вплив у суспільстві.

Голова Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук закликав членів Братства ОУН-УПА до тісної співпраці з Конгресом Українських Націоналістів на всіх теренах України, а також до проведення спільних заходів по підготовці до виборчої кампанії 2006 року.

◈ Успіх українсько-казахських переговорів

Голова правління НАК „Нафтогаз України" Олексій Івченко вважає візит Президента України до Казахстану надзвичайно успішним щодо всіх питань співпраці в нафтовій сфері. Казахтан підтвердив готовність брати участь у продовженні будівництва нафтогону "Одеса-Броди" до Полоцька, а потім до Ґданська, щоб вийти на Балтику.

НАК "Нафтогаз України" й державна компанія "Казмунайгаз" (Казахстан) домовилися створити спільне підприємство для добудування гілки нафтопроводу завдовжки 52 км від Придніпровських магістральних нафтопроводів до порту "Південний" і звести термінал в цьому порту. Ці об'єкти перебуватимуть у спільному володінні сторін.

Підписана рамкова угода з виділення українській стороні родовищ для розробки та видобутку нафти в Казахстані. За прогнозами О. Івченка, Україна може розраховувати на розвідані запаси нафти порядку 30-50 млн. тонн та 10-20 млрд. кубометрів газу.

◈ Єдиний офіс на кордоні

Від 1 червня на кордонах України у новому форматі запрацював єдиний офіс оформлення документів на вантажні перевезення. 7 служб контролю перерозподілено і відтепер митники перебрали повноваження санітарно-епідеміологічної, ветеринарної та фітослужб, а також контроль за переміщенням культурних цінностей. Прикордонникам дістався додатково екологічний контроль.

◈ „Українській столиці – українське обличчя"

Акцію з такою назвою перед приміщенням Київради провели пікетувальники столичних організацій КУН та УРП „Собор". Вони вимагали відставки голови Комісії з питань гуманітарної політики Г. Матіко-Бубнової та перейменування вулиць, названих на честь більшовицьких діячів, терористів, вбивць і катів.

◈ Росіяни підуть із Грузії

Грузія й Росія домовилися, що дві російські бази на грузинській території закриють щонайпізніше 2008 року.

◈ Втеча мільярда

Генпрокуратура заявила, що в листопаді - грудні 2004 р. з території України незаконно вивезли мільярд доларів. Кошти "відмили" через різні банки, фінансові установи. За цим фактом порушено шість кримінальних справ.

◈ Розгляд справи про сепаратизм затягується

Президент Віктор Ющенко незадоволений розслідуванням справи про сепаратизм (проходить 6 осіб), однак сподівається, що найближчим часом справа дійде до суду.

◈ Івченко заступився за Тимошенко

Коментуючи висловлювання радника Віктора Ющенка Боріса Нємцова про те, що Тимошенко, цитую, "є найбільш реальним та конкретним ворогом української державності", голова КУН О. Івченко наголосив - український прем'єр є великим та серйозним захисником державних інтересів України.

◈ Зміни в законах про армію

Служба в армії зараховуватиметься у стаж роботи і її вписуватимуть у трудову. За строкову службу також нараховуватимуть пенсію за віком на пільгових умовах. Такі рішення ухвалила Верховна Рада України

◈ В Україні розпочався процес об'єднання церков

Акт про початок об'єднання Української православної церкви (Київського Патріархату) та Української автокефальної православної церкви (УАПЦ) підписали протоієреї церков у Тернополі.

◈ Путін радив Кучмі застосувати зброю

Джордж Сорос, американський фінансист, засновник міжнародного фонду "Відродження" заявив, що Путін радив Кучмі відкрити вогонь по людях під час помаранчевої революції. На щастя, Кучма порадою не скористався. Проте порадою скористався інший лідер – президент Узбекистану Іслам Карімов.

◈ Україна утрималася

Україна утрималася від підписання протоколу про поетапне скасування обмежень у торгівлі між країнами СНД до 2012 року. Причина: Україна хоче скасувати обмеження значно швидше. У цьому Юлію Тимошенко підтримали прем'єри Молдови й Киргизстану.

◈ Повертається спрощена система оподаткування

Закон, який це передбачає, ухвалила Верховна Рада. Тепер суб'єкти господарювання, платники єдиного і фіксованого податків не мають проходити обов'язкову реєстрацію, якщо річний обсяг їхніх господарських операцій не перевищує триста тисяч гривень.

◈ Українська мова у грузинській школі

Грузини переконують: українська - це мова міжнародного спілкування у 3-му тисячолітті.

Українська мова - головний предмет у грузинській шкільній програмі. Щоправда, тільки в єдиній у Тбілісі українській школі. У ній навчається більше 100 дітлахів. Більшість із них - українці з грузинськими прізвищами.

◈ Росія знову підвищує ціну на нафту

З 1 червня цього року експортне мито на російську нафту зросло зі 103 до 136 доларів. Експерти кажуть, що збільшення мита ніяким чином не пов'язано з ростом цін на бензин в Україні. А український ринок зараз достатньо насичений нафтопродуктами, тож найближчим часом можна очікувати навіть зменшення вартості бензину в Україні.

За матеріалами інформагентств та прес-служби КУН

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО:
„МИ СЬОГОДНІ РОЗРОБЛЯЄМО СТРАТЕГІЮ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ"

Напередодні візиту президента Ющенка до Казахстану на чолі делегації, до складу якої увійшов і голова НАК "Нафтогаз України", Олексій Івченко відповів на ряд запитань Бі-Бі-Сі, перше з яких стосувалося перспектив енергетичної безпеки України в світлі останньої "бензинової кризи".

О. Івченко: Ми сьогодні розробляємо стратегію енергетичної безпеки України і стратегію нафтогазової галузі України до 2030 року. Йдеться про заходи, які гарантуватимуть Україні енергетичну безпеку і повну енергетичну незалежність. Ми знаємо, що на сьогоднішній день 80% енергоносіїв, які споживає Україна, ми отримуємо практично з одного джерела – з Росії. А відтак, головне завдання, яке поставив президент, - забезпечити диверсифікацію постачань енергоресурсів в Україну. Кожна держава, яка претендує на енергетичну безпеку, повинна отримувати з одного джерела не більше 30% енергоресурсу. Очевидно, з цієї точки зору Україна перебуває у складній ситуації. Саме тому я чимало їжджу до країн, які мають великі запаси вуглеводнів, і ми вже уклали низку договорів з урядами країн не лише про закупівлю, але й про спільний видобуток нафти та газу і розподіл ресурсів у таких країнах, як Лівія, Об'єднані Арабські Емірати, Єгипет, Росія, Туркменістан, Казахстан.

Бі-Бі-Сі: *Кілька тижнів тому, у розпал "бензинової кризи" низка видань повідомляла про Ваші заяви щодо доцільності реприватизації кількох нафтопереробних заводів України, якими зараз володіє насамперед російський капітал. Ті заяви стурбували російський нафтовий бізнес, а пізніше були спростовані чільними керівниками уряду. Тож якою зараз є позиція України у цьому питанні?*

О. Івченко: Ситуація полягає у тому, що сьогодні держава через державні пакети акцій не має потрібного впливу на ринок нафти і нафтопродуктів України, бо в жодному із приватизованих заводів держава не має контрольного пакету. Я переконаний, що доки в Україні не буде створено вертикально інтегрованої нафтової компанії, яка впливатиме абсолютно ринковим методом – я підкреслюю, не адміністративним, не постановами Кабінету міністрів, а як гравець на ринку нафтопродуктів від імені держави – доти ми матимемо потрясіння з цінами на нафтопродукти і навесні, і восени. Така компанія буде створена, відповідне доручення дав Президент Ющенко, і я можу впевнено говорити, що цю компанію буде створено вже до осені. Що стосується реприватизації нафтопереробних заводів – я цього слова не вживав, не вживаю і не буду вживати, але я вживав інші слова і готовий їх підтвердити: сьогодні в Україні є заводи, частина пакетів акцій яких приватизована незаконним шляхом. І не зважаючи на жодні спростування з жодного боку, я буду далі працювати над тим, щоби такі пакети акцій були повернуті в державу.

Бі-Бі-Сі: *Прем'єр Юлія Тимошенко нещодавно заявила про доцільність будівництва в Україні нового нафтопереробного заводу, чи заводів, щоби зменшити залежність українського ринку від тих підприємств, що належать іноземному капіталу. Прем'єр говорила про Одесу, згадувались також Броди. Як Ви ставитеся до такої ідеї?*

О. Івченко: Україна має 6 нафтопереробних заводів із загальною потужністю переробки 51 мільйон тон сирої нафти на рік. Це теоретично. Фактично у теперішньому стані вони можуть переробляти порядку 40-42 мільйонів тон нафти. Але сьогодні Україна переробляє не більше 22 млн. тон нафти на рік, тобто практично завантажена ледь половина потужностей. Тому я є прихильником того, щоби реконструювати і модернізувати вже існуючі заводи в Україні. Нарощувати потужності, нарощувати глибину переробки і за рахунок цього виходити не лише на забезпечення власних потреб, але й на зовнішні ринки. Можу навести лише один приклад: наші заводи дають максимальний показник переробки світлих нафтопродуктів 59%, а, скажімо, Білорусь на Мозирському заводі має глибину 82% переробки, а на Новополоцькому – 92%. Вони максимально завантажені, мають експортні можливості, і ми під час останньої кризи закупили на Мозирському заводі 30 тисяч тон бензину А-92. Тому я вважаю за доцільне модернізувати наші заводи, а будівництво нових, як на мене, зараз не на часі. І в плані реконструкції ми повинні вимагати активних дій від власників контрольних пакетів акцій наших заводів, які, серед іншого, мають зобов'язання щодо інвестування у модернізацію підприємств.

Бі-Бі-Сі: *Чи не постраждали інтереси України у проектах транспортування і транзиту нафти з введенням у дію нафтопроводу Баку-Тбілісі-Джейхан, надто беручи до уваги теперішні проблеми будівництва і маршруту використання нафтогону Одеса-Броди з подальшим напрямком до Європи?*

О. Івченко: Я переконаний, що після введення в дію нафтопроводу Баку-Джейхан українські перспективи транспортування нафти до Європи не лише не постраждали, а навпаки збільшилися. Чому? Тому що з початком експлуатації нового трубопроводу звільняється нафтопровід Баку-Супса, що дає змогу транспортувати азербайджанську, казахську, туркменську нафту до Чорного моря, а звідти танкерами до Одеси. Таким чином ми зможемо наповнювати нафтогін Одеса-Броди, продовжити його будівництво до Гданська і звідти виходити в Європу. Під час урочистого відкриття трубопроводу Баку-Джейхан я мав переговори у Баку з президентами Азербайджану, Казахстану і Грузії, і всі вони висловили зацікавлення у співпраці з Україною в проектах транспортування каспійської нафти.

Бі-Бі-Сі: *Але чи вистачить нафти для усіх цих трубопроводів?*

О. Івченко: Нафти, безумовно, вистачить. Я пам'ятаю, що кілька років поспіль, ще коли будувався нафтогін Одеса-Броди, були люди, які розповідали, що каспійської нафти немає, її ніколи не буде тощо. Я відповідально можу сьогодні заявити, що це говорили люди, які у будь-який спосіб намагалися перешкодити будівництву трубопроводу Одеса-Броди, щоби Україна не мала жодних шляхів диверсифікації джерел енергопостачання і не мала виходу в Європу. Сьогодні лише Казахстан видобуває близько 60 млн. тон нафти на рік, до 2010 року він матиме 100 млн. тон, а до 2015 року видобуватиме 150 млн. тон нафти на рік. Тобто лише за обсягами покладів Казахстану усіх трубопроводів разом не вистачить на транспортування навіть половини тієї нафти. А є ще Туркменістан з потенціалом 50 млн. тон на рік, Азербайджан з потенціалом 80-100 млн. тон. Куди дівати ту нафту? Каспійські родовища не розроблялися тому, що не було куди ту нафту транспортувати і продавати. Нафта каспійська є і буде – чим далі, тим більше. Тому трубопроводи треба будувати і заповнювати – такою є наша політика і ми будемо це робити.

Бі-Бі-Сі: *Але зі збільшенням обсягів постачань каспійської нафти напевно виникнуть і додаткові проблеми з її переробкою на українських заводах?*

О. Івченко: Що стосується технології переробки на наших заводах, вона дійсно будувалась під російську нафтову суміш – так звану нафту URALS. Вона містить більше сірки, аніж каспійська нафта. Але технологія на наших заводах дозволяє переробляти суміш російської, української і каспійської нафти. Справді переробляти лише світлу каспійську нафту українські НПЗ не можуть, але суміш різних сортів – при чому у достатньо великій кількості – можуть. Це, до речі, ще один аргумент на користь модернізації та реконструкції наших заводів.

Фідель Павленко,
Бі-Бі-Сі, Київ

ТАНЦІ НАД ПРІРВОЮ

За часів Кучми від імені України було підписано десятки документів про так званий „ЄЕП", що фактично заперечують незалежність нашої країни, дають можливість Москві шантажувати її керівництво і диктувати свою волю. Власне, Російська Федерація це робить уже зараз, не чекаючи коли зашморг ЄЕПу остаточно здушить українську шию.

Приміром, російський представник у так званій „групі високого рівня" з питань ЄЕПу, почувши, що ЄЕП суперечить Конституції України, порадив українцям... змінити свою Конституцію.

Нинішня влада в Україні раніше виступала проти ЄЕПу. Тепер наші нові керівники почали шукати і знаходити в тому ЄЕПі щось... позитивне.

Це дуже нагадує ще одну Переяславську раду, шкода, що її нам організовують люди, яким ми допомагали... А Москва, відчувши непослідовність і розгубленість керівництва України, дедалі брутальніше бере за горло.

Я не можу погодитися з легковажною, як на мене, заявою директора Центру конверсії, миру та зовнішньої політики України Олександра Сушка: „... угода про ЄЕП „помре своєю смертю", як дотепер багато проектів такого типу на території СНД. За останні 16 років їх було десь 10, і всі вони померли природним шляхом, ніхто їх ніколи не денонсував..."

Те, що не денонсуються односначно шкідливі угоди, де стоїть підпис нашої держави, може мати для нас усіх надзвичайно трагічні наслідки. То є дитяча наївність заявляти: „Ми наппідписуємо всіляких угод, а потім, як нам не сподобається, просто не будемо їх виконувати". Якщо є десь ваш підпис, то інша сторона, що має силу та можливості, може змусити вас виконувати ваші зобов'язання, як не через суд, то через насильство. І не має значення, коли саме це станеться. Українські гетьмани колись думали, що напідписують з Москвою угод, а потім їх проігнорують...Навіть гетьман Хмельницький втішався тим, що розірве Переяславські угоди, не встиг...

Нашим лідерам шкодить юридичний нігілізм. Вони не розуміють, яку велику силу мають документи, над усе – міжнародні, особливо з тими, хто сильніше за тебе. Так, юридичні тексти – то лише форма, але така форма, що формує і часто визначає зміст. У 1922 р. російські більшовики, вважаючи будь-які договори лише папірцями, умовностями, припустилися величезної помилки - записали у конституціях СРСР і союзних республік, що кожна з них має право вільного виходу зі складу СРСР. Комуністи ставилися до тієї статті абсолютно несерйозно, їм навіть у моторошному сні не могло наснитися, як спрацює ця демагогічна, але записана в Основному законі, заява. Однак настав 1991 рік і ця юридична стаття буквально висадила в повітря Радянський Союз. Республіки скористались правом, що надавала їм створена комуністами (через юридичний нігілізм!) юридична база. Сьогодні наше керівництво власноруч готує таку пастку Україні з ЄЕПом. Усі шкідливі для України „єепнуті" угоди мають бути негайно денонсовані! Не можна танцювати над прірвою! Згадаймо, як обережно ставився український селянин до будь-якого шматка паперу, де йому пропонували підписатися, бо інстинктивно відчував, яка сила може бути у того папірця! Легковажність „помаранчевої" влади лякає... Жартувати з Москвою завжди було смертельно небезпечно.

Мирослав Плай

ГЕТЬ РУСИФІКАТОРІВ

ТИ ЇХ - У ДВЕРІ, А ВОНИ - У ВІКНО

Ще за правління царя Івана Грозного Московія вела завойовницькі війни, вогнем і мечем знищуючи цілі народи. Після кожного такого походу брали в полон („сволакивали") хлопчиків, які виховувалися в дусі ненависті до інших народів. З них формували банди, названі самими ж московитами „сволочью" (щось на зразок турецьких яничарів).

Ця „сволочь" брала участь в жорстоких війнах проти народів Півночі, Сибіру, Далекого Сходу, Кавказу. Багато горя ці банди принесли й українцям. Їхні нащадки й сьогодні не дають спокою Україні, сіють розбрат у суспільстві, по-собачому служать Росії, яка колись „сволакивала" їхніх прапрадідів, від яких вони й успадкували звірячу ненависть до всього українського.

Український народ зв'язав Помаранчевою стрічкою свої найзаповітніші мрії і сподівання. А вітренки та симоненки репетують про „загрозу помаранчевої чуми". Чи не найбільше галасу з приводу „захисту прав національних меншин", в першу чергу, права вільно послуговуватись рідною мовою. І тут їхнє лукавство очевидне. Насправді, в Україні потребує захисту мова саме українців. Як показало недавнє опитування, переважна більшість наших громадян нічого або майже нічого не знає про ОУН-УПА. Саме це й на руку вітренкам з симоненками, які ніколи самі не воювали.

Пора нарешті перед усім світом викрити підривну діяльність московської „сволочі".

С. Слобожанський,
м. Дергачі, Харківщина

В ЧУЖІ ВІТРИЛА ДУЄМО...

Як попіл храмів,
прах страшних голодоморів
Тривожать кров і „будьте пильні!"
нам говорять, -
Чом інтер-брудові з телеканалізації
Ми відкриваєм очі, вуха, душу нації,
І тисячі пліток-русифікацій всує ми,
І антиукраїнські „вєдомості"
купуємо,
З останніх сил
в чужі вітрила дуємо, -
Чи не тоді самі себе русифікуємо?!
Як не питаємо своє
на тих розкладках,
Де наче в гетто антиукраїнське –
кладка,
Коли за українське не золотим руку,
Не передаємо їним це в науку, -
Тоді чи не самі сприяємо
русифікації
На шкоду, на погибель
рідній нації?..
Хоч, мовлять, жаль води,
але на чисту воду
Виводьмо все ж
русифікаторів народу!..

Василь Василашко

УКРАЇНСЬКЕ ПРІЗВИЩЕ - НЕ ПАНАЦЕЯ

Олександр Мороз української мови, як бачимо, не забув, красти ніби, як його вчорашні колеги з КПУ, не навчився. Під час Помаранчевої революції він іноді з'являвся на трибуні поруч Віктора Ющенка. Але той ситуативний союз виявився не тривалим.

Невдовзі лідер соціалістів заходився знову вставляти палиці в колеса українського воза, що особисто мене зовсім не дивує, оскільки різних соціалістів я знав багато.

Мені випало „щастя" близько познайомитися з націонал-соціалізмом навесні 1942 р., коли потрапив під облаву в Рівному і був вивезений на роботу в Німеччину. 1944 р. за зв'язок з югославським підпіллям гестапо спровадило мене у табір смерті Дахау. З націонал-соціалістичного раю навесні 1945 р. звільнили мене американці. Коли повернувся додому, в Західній Україні палало народне повстання проти всіх соціалізмів, за український націоналізм. Став повстанцем і я, за що в 1948 р. потрапив у руки московських катів. Додому повернувся аж 1956 р. Нині мешкаю в Здолбунові. Другий рік передплачую газету „Нація і держава". Щотижня кілька десятків примірників видання роздаю здолбунівцям, аби вони швидше прозрівали. В газеті СПУ „Товариш" нашого тризуба не побачиш, зате завжди присутня символіка СРСР – серп і молот.

І пригадуються ті часи, коли в кожному нашому дитячому садку була виховательна-росіянка, яка не знала і знати не хотіла української мови: місія її полягала в тому, щоб русифікувати нашу малечу. Чи не тому й сьогодні, коли на Донбасі хто заговорить українською, обиватель обов'язково вигукне: „О, Бандера объявился!" А там же росіян всього 20%! Якби, не дай Боже, соціал-більшовизм не потрапив на сміттєзвалище історії, незабаром би вся Україна стала такою, як Донбас.

Останнім часом в Україні дуже багато патякають про „победу над фашизмом". З цієї нагоди Мороз навіть окрему колону вивів на київські вулиці. Але справжні українці співали колись:

Ой, що ж то за шум учинився?
За Вкраїну Йоська Сталін
з Гітлером побився!

Народ знає, що його рідну землю кинули в пекельний вогонь два імперіалісти-хижаки, яким чхати було на волю українського народу. Ким була насправді Червона армія („освободітельница"), обурені народи Європи дуже скоро переконалися на власному гіркому досвіді. Один австрійський комуніст, повернувшись з фашистського табору, застав вдома юрбу п'яних російських „визволителів", які по кілька разів зґвалтували його дружину, доньку і навіть стару тещу.

І коли я слухаю соціалістичні теревені Мороза, то згадую давню житейську істину: янки можуть ховатися навіть під дуже українськими прізвищами!

Ярослав Козачок,
м. Здолбунів на Рівненщині

ЧИМ ПРОПАХ „ДЄНЬ ПАБЄДИ"?

Щороку помпезне відзначення річниці перемоги над нацизмом викликає у мене гостре відчуття відрази й огиди. Доки нас примушуватимуть дивитися на „великую отечественную" з позиції КПРС-КПУ?

„Кому война, а кому мать родна", - таке прислів'я народилося під час отієї „вєлікой отечєственной". Матір'ю рідною була війна для всіляких „броньованих" від фронту фінансистів, інтендантів, постачальників, що крутилися біля матеріальних цінностей. Багатьом з тих, кого війна ощасливила, довелося побачити її трохи ближче: сидячи біля заградотрядівського кулемета. Всі оті інтенданти і заградотрядівці, звісно, не бігали в атаки „за Родіну, за Сталіна!" Це їх мали на увазі дотепники, складаючи такий саркастичний анекдот: „Что такое сверхпатриотизм? - А это быть в глубоком тылу, спать с женой фронтовика и искать себя в списках награжденных!» (Такі списки друкувалися в тодішніх газетах). Тепер груди таких „героїв" обвішані нагородами (головним чином, повоєнними). І вони, і їхні діти користуються всілякими пільгами. Легко їм дихається і весело співається: „Этот день победы порохом пропах!».

Ні, лицеміри, суєслови, не порохом він пропах! Знову збрехав вправний номенклатурний писака. Той осоружний день пропах безсоромною московською брехнею та смородом трупів.

З початком війни залементували жінки, чоловіків яких забирали на фронт. Ніяких добровольців не було.

Мій батько Гаврило Харитонович перебував на війні з 26 червня 1941 р. по 25 травня 1945 р. Помер від ран в пруському місті Інстербургу (нині Черняхівськ Калінінградської обл.). Коли я після війни почав шукати батькову могилу, то одержав офіційну відповідь, що батька було перепоховано в братській могилі, і що „его имя выгравировано на мраморной плите памятника". Та коли мій брат відвідав Черняхівськ, то переконався, що й цього разу москаль збрехав: не знайшов він батькового прізвища ні на братській могилі, ні на окремих похованнях...

У 1952 р. мені як військовослужбовцю довелося брати участь у перепохованні (якщо це можна так назвати) загиблих у війні в с. Голяді в Росії, і тоді я побачив, як по-хамськи ставилася радянська влада до тіл загиблих. На шкільному подвір'ї було вирито глибоку яму на зразок силосної, в яку і вкидалися ящики-гроби, в кожному з яких - по 30-40 трупів. Стояв страшний сморід, роями літали мухи. Ми намагалися швидше покінчити з тією осоружною роботою, тож, відкопавши частину мертв'яка, намагалися витягнути його, він розривався... Частину клали на низ, другу – зверху, вони перемішувалися... І хто придумав таке святотатство?

По-звірячому вбивши мільйони солдатиків, так-сяк загрібши, а то й не загрібши їхні тіла в землю, сталінські заправили не краще ставилися і до родичів полеглих. Діти вбитих фронтовиків, як під час війни, так і після неї, не мали змоги вчитися, а змушені були працювати, щоб не вмерти з голоду. Діяла карткова система на продукти, доводилося стояти в довгих чергах. Сильніші і спритніші витискали з черги вдів та їхніх дітей. Мою маму в 1959 р. звільнили з посади зоотехніка за те, що свинарки відмовилися брати соцзобов'язання отримати від свиноматки по 12 поросят. Насправді ж, місце моєї мами сподобалося дружині головного зоотехніка райземвідділу.

Я маю право на статус учасника війни. Писав у Росію, де працював у колгоспі, прибирав трупи під Сталінградом. Але через відсутність свідків та архівних даних нічого я не домігся.

І коли звучить оте бравурно-парадоксально-блюзнірське „Фронтовікі, надєньтє ордєна!", я завжди згадую смердючі трупи вояків-сибіряків на станції Голяді, а ще як десятилітнім хлопчиком задихався від сморору сталінградських трупів, що їх відшукували діти з собаками, а дорослі звозили на студебекерах кудись в район тракторного заводу.

Коли ж я бачу на трибуні якогось блазня, який пригощає нас вінегретом псевдопатріотичних фраз ленінсько-сталінсько-брєжнєвської закваски, я відчуваю нестримне бажання блювати і плювати на весь отой шахрайський балаган під вивіскою „пабєда".

Микола Дорошенко,
м. Трускавець, Львівщина

ЛУГАНЩИНА - НЕ ЗАПОВІДНИК БАНДИТІВ

Перед виборами керівники нашого хімкомбінату "Азот" робили все можливе, щоб В.Янукович став Президентом. Так само чинив і мер нашого міста В. Грицишин. Його антиукраїнська позиція призвела до того, що керівники комбінату надали сепаратистам льодовий палац спорту, а мер дозволив (сам же потім втік) проведення у межах міста цього заколоту.

Тепер керівники хімкомбінату вступають у партію промисловців та підприємців, де головою А. Кінах, а російськомовний мер Сєвєродонецька робить все від нього залежне, щоб політичне життя нашого міста перебувало у малоросійському фарватері. Голова облдержадміністрації Луганщини О. Данілов не є людиною української культури. Зусилля національно-демократичних сил Луганщини вплинути на ситуацію ні до чого не призвели. Через газету хочу ще раз наголосити: "Луганщина не має бути заповідником для малоросів та бандитів".

нація і держава
7.06 – 13.06. 2005 р.

ПРО НАБОЛІЛЕ

ОКУПАЦІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Насторожують заяви секретаря РНБО Петра Порошенка щодо захисту російської мови. Це ми вже проходили у Російській імперії та при президентах Кравчуку та Кучмі. Кожен знає: якщо є держава, то повинна бути і державна мова. Чому ж ми повинні робити ще одну мову державною? Яку ж Україну може будувати людина з такими поглядами?

За роки незалежності русифікація була поставлена на сучасні рейки. Українська мова викорінювалася шаленними темпами. У більшості регіонів України українці відчувають себе, як на чужині. Колишню владу на Україні інакше як окупаційною, не можна назвати. Це і призвело до Помаранчевої революції. І ось виявляється, що у новій „народній" владі частина керівників далека від розбудови української України, вони лише перефарбувалися, а як були п'ятою колоною, так нею і залишилися.

Вважаю, що Помаранчева революція лише розпочалася, а російська окупація все ще триває.

М. Лебідь, член КУН,
м. Олександрія

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ

НАМ СОРОМНО ЗА НАШУ ВЛАДУ

Вельмишановний
Вікторе Андрійовичу!

Нам, ветеранам Всеукраїнського об'єднання ветеранів Черкащини, соромно за нашу владу. Ви особисто і Ваші підлеглі неодноразово наголошували на примиренні ветеранів ВВВ і вояків УПА. Ветерани-патріоти уже давно примирились. А поміж ветеранами комуністичного спрямування генерала Герасимова, які все роблять на розвал незалежності України за вказівкою Дзюганова-Симоненка, і ветеранами національно-патріотичного спрямування, яких очолює академік І. Р. Юхновський, примирення ніколи не буде. Ветерани УПА вимагають від держави одного: визнати їх борцями за волю України. У нашому Черкаському обласному відділення ВОВ більше 10 соціальних груп ветеранів. Усі вони патріоти України, безмежно люблять свою Батьківщину, її державні символи, приймали активну участь на майданах Помаранчевої революції, агітували і віддали свої голоси за Вас, шановний Вікторе Андрійовичу. На жаль, сьогодні, як і вчора, в великій повазі представники смершів, "заградотрядов", тюрем НКВС, слідчих органів та прокуратур, "особих совещаний", які мордували українців у слідчих ізоляторах, в'язницях, таборах смерті, нюхаючи запах пороху не на фронті, а при розстрілі патріотів. Всі вони зараховані до лав ветеранів війни, а українським націонал-патріотам і досі залишено тавро "зрадників".

Чи не тому голова Верховної Ради В. Литвин заявив, що "визнання вояків УПА воюючою стороною не на часі" і твориться новий міф „Великої Перемоги" під керівництвом КПРС-КПУ, яка коштує українському народові більше 8 мільйонів загиблих? А найстрашніше, що влада не забороняє під виглядом виховання підростаючого покоління ветеранам комуністичного спрямування, труїти молоді душі ідеологією Леніна-Сталіна в школах, морських клубах, ВНЗ...

За президентів Кравчука та Кучми національна ідея не спрацювала. Дуже хотілося би, і ми на це сподіваємося, шановний Вікторе Андрійовичу, що вона спрацює під Вашим керівництвом.

Тоді вчителі в школах не будуть розповідати про крейсер "Аврору", а розкажуть про СКР-112 і його геройчного командира С. Настенка, який оборонив честь України і якого кучмівські ставленики сорокарічним списали в запас.

З повагою П. Кривдик,
голова Черкаського обласного
відділення Всеукраїнського
об'єднання ветеранів

ТАК БУЛО, Є І БУДЕ

УКРАЇНА - ЄДИНА

Після закінчення школи я вступила в Ужгородський національний університет.

Спочатку мене вразила мова жителів Закарпатського краю. Вона настільки відмінна від української літературної, що здається ніби спілкуєшся з іноземцями. Кинулося в вічі й багатство звичаїв, яких вони дотримуються (чого немає в нас, у Житомирі). Однак жителі Ужгорода зустріли мене дуже привітно.

Тому хочу сказати, що поділу між Східною і Західною Україною не існує, попри всі відмінності. Ми – українці, сини і дочки неподільної України. І те, що начебто на Західній Україні з ненавистю ставляться до жителів інших регіонів, - брехня! Якщо ти поводишся, як людина, то будь-де і будь-коли тебе зустрінуть дружньо.

Ольга Шульга, м. Житомир

ДЕ Ж ТИ, НОВА ВЛАДО?

ЗАХИСТІТЬ ВІД ПОМСТИ!

Під керівництвом міністра Тулуба на базі нашого обленерго був створений штаб з фальсифікації виборів, члени якого залякували виборців, займалися їх підкупом, перевозили машинами обленерго людей з відкріпними талонами.

О 19-й годині у день виборів голова правління обленерго О. Шпак дав усний наказ начальникам районних електромереж відключити виборчі дільниці від системи електропостачання. Дізнавшись про це, мій чоловік розпорядився, щоб жодна машина без його відома не виїздила. Крім того, він дав повідомлення в Інтернет про те, що на Хмельниччині готується масове відключення електроенергії. Шахраям довелося стискати кулаки від люті і бажання помститися. Помста не забарилася.

Під час наступного туру виборів у мого чоловіка забрали всі засоби зв'язку з РЕМ: телефони, машини. Його не тільки вигнали зі службового кабінету, а й підготували наказ про звільнення: „За одноразове грубе порушення..." Водночас йому було запропоновано написати заяву на звільнення за власним бажанням: тоді, мовляв, одержиш певні гроші. На це, звісно, мій чоловік не міг піти. Він же знає енергетику, як мало хто в наш час, бо з кожним роком таких спеціалістів стає все менше й менше. Він жив проблемами галузі, для нього не було ні дня, ні ночі, якщо того вимагали інтереси справи. Напередодні виборів йому було присвоєно звання заслуженого енергетика України.

Обурений свавіллям керівництва, він подав відповідну заяву до суду. Перемога Помаранчевої революції окрилила нас. Раділи за народ, сподівалися, що й нам особисто тепер легше буде добитися справедливості. Та наші надії виявилися марними! Вже відбулося шість судових засідань, та справа так і не вирішується. Суддя вимагає: подайте таку-то довідку, викличте такого-то свідка! А як же того свідка викличеш, коли влада на місцях залишилася стара, і народ її боїться так само, як і до революції боявся.

У нас є відеозаписи того засідання штабу фальсифікаторів, на якому голова правління О. Шпак давав вказівки начальникам РЕМ, де брати гроші на підкуп виборців, що робити з такими революціонерами, як мій чоловік. Сьогодні ж О. Шпак на тій же посаді, що й до виборів. Ходить на роботу, вдягнувши помаранчевий шарфик, каже, що голосував за Ющенка! А він же і сьогодні чинить неподобства. Дехто вже подав у прокуратуру заяви про те, що О. Шпак змушує їх давати неправдиві свідчення на мого чоловіка...

Я прошу редакцію газети „Нація і держава" допомогти налагодити на державному рівні процес захисту героїв Помаранчевої революції, убезпечити їх від помсти і розправи замаскованих кучмістів!

Віра Гловацька,
с. Шаровечка, Хмельниччина

ПРОКУРОР ПОГРОЖУЄ ПОЗИВАЧУ

Свого часу в нашому селі Чорнобаївка, що на Херсонщині, існувало комунально-побутове підприємство „Джерело", яке було власністю територіальної громади Чорнобаївської сільської ради.

Адміністративна будівля, господарчий двір, земельна ділянка, техніка, майно, статутний фонд, розрахунковий рахунок, фірмовий знак – все це було у підприємства. І все це шість років тому присвоїв начальник об'єднання „Облсількомунгосп" В. Ярмолюк, заодно вкравши і назву підприємства. Мене ж було звільнено з посади начальника „Джерела" нібито за допущені мною грубі порушення при виконанні службових обов'язків.

Лише через два роки Дніпровський районний суд Херсона виніс рішення про поновлення мене на посаді з виплатою мені компенсації за рахунок винуватця вимушеного прогулу. Копію того судового рішення за підписом судді А. Гордимова я зберігаю повідю з іще одним документом – відповіддю в. о. начальника Херсонського регіонального відділення Фонду держмайна України В. Тимофеєва, який констатує: жодних рішень щодо приватизації вказаного підприємства регіональне відділення не приймало.

Відповідь В. Тимофеєва засвідчує, що створення начальником „Облсількомунгоспу" В. Ярмолюком свого „Джерела" - типова бандитська акція, спрямована на чергове пограбування затурканого українського селянина.

На своїх насиджених місцях залишаються на Херсонщині всі прокурори, з вини яких я ось уже шостий рік не можу знайти правди й справедливості. Рішення Дніпровського районного суду Херсона досі залишається клаптиком паперу: на роботі я не поновлений. Украдене в односельчан „Джерело" ніхто не збирається повертати його законним власникам. 65 разів звертався я з заявами до Суворовської районної прокуратури Херсона, 50 разів - до обласної прокуратури, 15 разів – до Генеральної прокуратури, подав 30 судових позовів. І все даремно. Кожна моя спроба захистити своє конституційне право на працю закінчувалася черговою бездушною відпискою. А в січні 2005 року новоспечений прокурор Суворовського району Херсона А. Майдан пригрозив, щоб я перестав набридати „правоохоронцям" заявами та скаргами... Я подав відповідну заяву прокурору області, але він, звісно, на неї не відреагував.

Кругова порука корупціонерів перетворила районні та обласні інстанції суду та прокуратури на кубла сваволі, байдужості й глумління над українськими трудівниками. І так по всій Україні. А верховним покровителем усіх отих місцевих хижаків є сам Генеральний прокурор. Це він не приймає відповідних рішень щодо бездіяльності прокуратури області, яка постійно приховувала і приховує карні злочини (розкрадання землі, колгоспів, радгоспів, заводів, фабрик). У відповідь на мої документально підтверджені сигнали з Генеральної прокуратури надходять штамповані відписки. Уся ота генпрокурорська бюрократія свідчить: по-перше, в Генпрокуратурі ніхто не вивчає того, що їм пишуть скривджені люди, а, по-друге, там забули, очевидно, що їхнє завдання - не „думками ділитися" з жертвами неправди і свавілля, а негайно і рішуче діяти, знешкоджувати злочинців.

І боляче, і прикро, і дивно: невже наш славний Майдан дав у руки Віктора Ющенка таку велику владу для того, щоб знущання над українським народом тривало?

Іван Васильчук,
с. Чорнобаївка, Херсонщина

СТАРІ ОБЛИЧЧЯ НОВОЇ ВЛАДИ

Мешканці смт. Казанка Миколаївської області завзято боролися на виборах 2004 р. за Віктора Ющенка. Тодішня влада, зробивши 82,3% голосів за Януковича, сьогодні вивернула шапку. І всі залишилися на своїх місцях, крім екс-голови РДА Сорочинського та його шофера.

Кандидатуру на посаду голови РДА запропонувала райрада, нею залишилася Валентина Погрібняк. Це вона їздила в Сєвєродонецьк на з'їзд сепаратистів. А ще раніше била телеграму екс-голові ВР Ткаченку в її підтримку. Після І-го туру виборів В. Погрібняк тиснула на спостерігачів від штабу „Нашої України" і погрожувала зняттям з роботи. Злякавшись погроз, вихователька дитячого садка Т. Бортнік відмовилася працювати в комісії від штабу „НУ". Були й інші залякані. В. Кузін, колишній комуніст і голова РДА за першого президентства Кучми, зараз керує газовим господарством району. Працював на виборах у штабі Януковича, посилав на виборчі дільниці своїх „народних дружинників", їздив по селах під час виборів, зокрема в с. Н. Лазарівка виганяв членів комісії від В. А. Ющенка з дільничних комісій.

Т. Ліферова і багато інших керівників району, які так нахабно підтримували Януковича, залишились на вчорашніх місцях.

І коли в районній газеті „Голос Казанківщини" на місці передовиці з'явилася публікація „Нові обличчя нової влади", нашому здивуванню не було меж: з доданих до матеріалу світлин на нас дивилися нахабні пики екс-комуністів та вчорашніх кучмістів.

Правда, з'явилося й дещо нове в осоружному табуні досвідчених грабіжників та руйнаторів України. Недавно десь взялася в РДА нова посада заступника голови, і на неї запросили з Дніпропетровська комуніста з позавчорашньої влади Ю. Хіля. Хілева ж сестра Т. Трофимова стала заступником голови РДА з питань політичних партій. Вона ж очолюватиме районну організацію Народного Союзу „Наша Україна". Документи на неї вже подано в канцелярію Романа Безсмертного.

Ні від КУН, ні від НРУ, ні від інших політичних сил блоку „Наша Україна" ніхто до складу РДА не потрапив. Тож не може бути сумніву в тому, що „нова" влада проводитиме стару антинародну політику. І перші свідчення такого „нового" курсу вже є. Звільнена кучмо-януковичами журналістка Л. С. Фурсова, яка два місяці простояла на Майдані Незалежності, й досі залишається безробітною.

Мешканці смт. Казанки,
Миколаївська обл.

ВІТАННЯ VIII ЗБОРУ КУН

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ БРАТСТВО ОУН-УПА ПІДТРИМУВАТИМЕ КОНГРЕС НА ВИБОРАХ-2006

Шановні делегати VIII Збору Конгресу Українських Націоналістів!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА щиро вітає Вас з цим історичним Збором, який проходить у знаменний час перемоги й утвердження нової, відданої Україні влади під керівництвом всенародного Президента - Віктора Ющенка.

Велика заслуга в цій перемозі Конгресу Українських Націоналістів та його Голови - Олексія Івченка, якого ми часто бачили в товаристві команди Віктора Ющенка і Юлії Тимошенко на Майдані Незалежності.

Дорогі Друзі - Делегати!

Ми, учасники боротьби за Незалежну Україну в рядах ОУН-УПА, покладаємо на Вас надії, як на послідовників і продовжувачів наших ідеалів - творити Україну могучу, справедливу до свого народу, наповнену національним змістом і цінностями, як Європейську Державу в повному розумінні цього слова.

Щоб це виконати, Конгрес повинен невпинно розбудовувати свої сили, охопити всі села своїми структурами, як найбільш свідому верству українського народу і прийти до виборів нового парламенту готовим до перемоги. Всі осередки Братства ОУН-УПА в усіх областях України готові допомагати Вам у цьому. Закликаємо Конгрес активно співпрацювати з нами на всіх рівнях в ім'я досягнення бажаного результату.

Хочу сердечно подякувати Конгресові за його постійне домагання від влади нашого визнання, як борців за Волю і Незалежність України. На жаль, ми не змогли перемогти ворогів і зазнали тяжких випробувань у ГУЛАГах, але ми вистояли, ми були тим «добривом», за висловом сл.п. Романа Шухевича, що породило Шестидесятників і призвело до Незалежності України. Ми радіємо цим і маємо надію, що до Дня незалежності й нам усміхнеться Щастя.

Бажаємо Вам успіхів у творчій праці Конгресу, перемоги на виборах на благо України!

Слава Україні!

Михайло Зеленчук,
голова Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ ПОКЛАДАЄ НАДІЇ НА КУН

Хвальна Президіє!
Вельмишановні Друзі Націоналісти !

Головна Управа Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) пересилає свій щирий привіт VIII Зборові КУН.

Щиро вітаємо Світлу Президію VIII Збору, усіх делегатів та учасників Збору. Українські Націоналісти - це потенціал Нації, які завжди декларували, що „Україна понад усе".

Ми впевнені в тому, що Ви й надалі будете вести активну працю в процесах розбудови й закріплення Української Самостійної Держави.

У цих намірениях маємо глибокі сподівання, що Світлий VIII Збір КУН винесе ряд плідних постанов та рішень, спрямованих на добро і щастя Української Нації.

Бажаємо Вам ще більшої наснаги у Ваших благородних чинах.

Слава Україні! Героям Слава!

За Головну Управу ООЧСУ:
голова Теодор Олещук,
ген. секретар Іван Стасів

ЛАТВІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНСЕРВАТИВНИЙ СОЮЗ „ЗА ВІТЧИЗНУ І СВОБОДУ" ДАВ ВИСОКУ ОЦІНКУ КУН

Дорогий пане Івченко,
дорогі друзі!

Перш за все дуже дякую за запрошення відвідати VIII Збір вашої партії 29 травня 2005 року в Києві. На жаль, ми не зможемо бути присутніми на ньому через досить напружену внутрішню політичну ситуацію. Від імені Латвійського Національного Консервативного Союзу «За Вітчизну і Свободу» я хочу висловити високу оцінку діяльності Конгресу Українських Націоналістів, побажати вашій партії великих успіхів у майбутньому політичному житті України!

Співробітництво між нашими партіями почалося ще минулого року з укладення спеціального договору про співробітництво. Протягом цього року ми підтримували один одного в критичні моменти як для наших партій, так і для наших країн.

Минулорічний візит пана Івченка допоміг нам виграти парламентські вибори в Латвії. Представники нашої партії кілька разів відвідували Україну протягом ваших президентських виборів, і наші представники були поруч з вами під час цих історичних подій.

Дорогі українські друзі! Дозвольте мені висловити надію, що наше успішне співробітництво буде змінюватись, і ми будемо знаходити багато спільних інтересів у майбутній роботі. Так як вихід на європейський простір для України є дуже важливим, ми будемо раді підтримувати ваші інтереси в Європарламенті, де ми маємо 4 представників від Латвії. А наш колишній Прем'єр-міністр пан Гунтарс Крастс є членом делегації Євросоюзу та членом комітету по співробітництву з українським парламентом. Я переконаний, що майбутнє України тісно пов'язане із свободою, процвітанням і Європою.

Я бажаю вам успіху!

Щиро ваш Яніс Страуме,
Голова Латвійського Сейму.

СВІТОВА ЛІГА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ ЗА ПРОДОВЖЕННЯ БЛАГОРОДНОЇ ПРАЦІ КУН

Головна Управа Світової Ліги Українських Політичних В'язнів щиро вітає Хвальну Президію VIII Збору КУН, Вельмишановних Делегаток та Делегатів, всіх Достойних гостей та бажає його успішного переведення.

Ваша 13-літня плідна праця вселяє в нас віру, що Ви й на дальше культивуватимете шляхетні ідеали Українського Націоналізму, скроплені кров'ю найкращих синів і дочок українського народу в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

Будьте й на дальше наповнені великими ідеями славних попередників та відстоюйте засади КУН.

Сподіваємося на продовження Вашої благородної праці, і в цьому наміренні сердечно бажаємо Вам великих успіхів ще живі члени, співзасновники Конгресу Українських Націоналістів в 1992 році та члени СЛУПВ.

Слава Україні ! Героям Слава !

За Головну Управу СЛУПВ:
голова інж. Богдан Качор,
секретар Іван Стасів

КОНГРЕС У ДІЇ

ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ!

Під таким гаслом 9 травня в м. Івано-Франківську відбулася акція, яку проводили молоді націоналісти.

У цей день реакційні сили обвішали місто червоними стрічками, ветерани крокували під червоними прапорами, до них приєдналася „п'ята колона" – КПУ та СПУ. Всі ті демонстранти спілкувалися російською мовою. Коли під час мітингу представники обласної влади закликали до примирення, ми скандували: „Владо – ти де?" та „ОУН-УПА – державне визнання!". Яке може бути примирення, коли сторони не рівні в своєму статусі, коли ветеранам II Світової роздають автомобілі, і вони мають різноманітні пільги, а вояки ОУН-УПА не мають подяки від держави, за незалежність якої вони боролися. Та справа навіть не в цьому. Повинна бути відновлена історична справедливість і вояки ОУН-УПА мають бути визнані державою, як борці за незалежну Україну. Тому ми, молоді націоналісти, цією акцією розпочали цілий ряд заходів, щоб внести свій внесок у встановлення історичної справедливості і вважаємо свої дії щодо визнання ОУН-УПА обов'язком перед українськими національними героями.

Василь Попович,
член Головного проводу КУН

„СУРМИ ЗВИТЯГИ" НА ВІННИЧЧИНІ

21 травня у Вінниці з ініціативи та при сприянні Всеукраїнського благодійного фонду „Соборність", обласних осередків Конгресу Українських Націоналістів, НРУ, „ Меморіалу" та „Просвіти" відбувся IV обласний фестиваль молодіжної патріотичної пісні „Сурми звитяги". У ньому взяли участь діти різних вікових категорій майже з усіх районів Вінниччини. Вони виконували пісні Січових Стрільців та ОУН-УПА. Переможці були нагородженні грамотами та цінними подарунками.

Людмила Мельник,
голова Секретаріату
Вінницької ОО КУН

ВШАНУВАЛИ ГЕРОЇВ УКРАЇНИ

З ініціативи Проводу Вінницької ОО КУН у Вінниці 23 травня біля могили Січових Стрільців та вояків ОУН-УПА відбувся мітинг-реквієм з нагоди Дня Героїв. У мітингу-реквіємі брали участь члени обласних осередків політичних партій та громадських організацій КУН, НРУ, УРП – „Собор", „Батьківщини", „Свободи" та „Просвіти".

Священики УАПЦ та УГКЦ відправили панахиду за борців - героїв України. Учасники заходу поклали квіти до могили та вшанували хвилиною мовчання пам'ять Є. Коновальця, С. Петлюри та мільйонів українців, що полягли за волю України. Ветеранам ОУН-УПА Провід ОО КУН подарував книгу вінницького письменника В. Берка „Степан Бандера". Захід завершився урочистим концертом.

Віталій Гусар,
голова Вінницької ОО КУН

ВАНДАЛІЗМ

КОМУНІСТИ-ВАНДАЛИ ПОГЛУМИЛИСЯ НАД ПАМ'ЯТНИКОМ ВОЯКАМ УПА

У січні 1944 року з Коростенщини на Тетерівщину переходила похідна група українських повстанців. На околиці села Мигалки (неподалік Тетерева) патріотів перестріли сталінські банди. Зав'язався бій, в якому загинуло 20 повстанців.

У 2002 році, на Покрову, відзначаючи річницю народження УПА, на могилі полеглих у бою під Мигалками упівців було відкрито скромний пам'ятник. На урочистості було всього 18 осіб, бо кучмісти заборонили вшановувати пам'ять героїв-націоналістів. Та наступного року панахида 14 жовтня зібрала вже 600 чоловік.

На жаль, не так давно комуністи-вандали збили металевий знак на поки що єдиному на Київщині пам'ятнику полеглим повстанцям, але пам'ять про героїв України не стерти ні часом, ні безсилою злобою її ворогів.

Віктор Лупейко

СТАНЬ НАЦІОНАЛІСТОМ

І ТОБОЮ ГОРДИТИМЕТЬСЯ НАРОД

Щоб стати націоналістом, потрібно перевірити своє сумління 12-ма прикметами та 44-ма правилами націоналіста. Перемога Помаранчевої революції - це тільки кінець чорної смуги у житті моєї країни і лише початок мого нового життя у ній - життя українського націоналіста, яке я присвячую боротьбі за українську Україну.

Мусимо багато працювати, щоб випростатись, стати твердими, міцними на слові. Боротьба словом набагато важча, але це порятунок душі. Борімося словом правди. Правда не губиться, вона живе вічно. Обманом здобути світ і ввійти в історію не зміг ніхто. Степан Бандера і його побратими вміли віддавати себе святій правдивій справі: своєму народові, своїй Батьківщині, національній ідеї. І ми мусимо жити за законами їхньої боротьби. Але дехто ще спить і не бачить, що правда одержала перемогу над неправдою, добро над злом, розум над безглуздям у цій революції свідомості. Людино, не дай спати серцю своєму. Пам'ятай: тільки тоді буде тобі добре, коли сама чинитимеш добро. Дорога до Бога – це дорога до себе самого - від християнина до націоналіста, і від націоналіста до християнина.

Пізнай себе, очисти, оживи свою душу. Стань націоналістом і тобою гордитиметься твій народ.

Ніна Бендус, с. Конюхів,
Львівщина

нація і держава
7.06 – 13.06. 2005 р.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ

ПЕРЕХОВУЄМО ВІД ВЛАДИ ПОГРУДДЯ ШЕВЧЕНКА

Вельмишановний
Вікторе Андрійовичу!

Ось уже три роки громадськість міста Українки, що в Обухівському районі на Київщині, переховує від місцевої влади бронзове погруддя Т.Г. Шевченка, бо "крута" влада в особі голови міськради Павла Генріховича Козирєва вважає, що пам'ятник Кобзареві (до речі, покищо єдиний на весь район!) у місті не потрібен. Виникає запитання - чому? Може тому, що Павло Генріхович за походженням не українець і не вболіває за українську духовність, за її культурну спадщину на цій древній трипільській землі?

У нього одна ціль: "збагрити" за якісь гроші пам'ятник кому завгодно, аби він не був встановлений у місті, де, за його розумінням, беззаперечним господарем є він і тільки він. І переконати його у тому, що Шевченко - це наша святиня, що він потрібен сьогодні нам не менш, аніж чисте повітря чи сонце та широкоплинний Славутич, - на жаль, не вдається ні вчителям, ні учням, ні тим, хто захищав у тяжких боях оцю благословенну землю.

Чотири роки тому за сприяння попереднього міського голови Івана Наумовича Ярмака було вилито із бронзи чудове погруддя Тараса, сповненого невисотаної снаги й окрилення! Цю роботу за гіпсовим оригіналом талановитого скульптора Михайла Горлового (нашого земляка, члена НСХУ та НСПУ, відомого у всьому світі митця) виконали київські майстри-ливарники.

Спеціальною комісією райдержадміністрації було визначено, що погруддя Т. Шевченка відповідає всім вимогам часу і є високохудожнім втіленням образу Пророка в скульптурі.

Рішенням міської ради було визначене місце, де на гранітному постаменті повинно було б стояти це величне погруддя. Це - площа Шевченка, де проводяться свята й мітинги, звідки починається прекрасне мальовниче місто, де і сьогодні пролягає незабутній Полянський шлях (нині - сучасна автомагістраль) із Києва через Українку, Трипілля - далі й далі униз по Дніпру до Канева. І нам не байдуже те, що саме тут, проїжджаючи подніпровим шляхом через нашу зачудовану Українку, мабуть, чотири рази наш дорогий Тарас Григорович зупинявся на перепочинок десь біля Солов'їної криниці, де віковічні сосни й оксамитові луги, де невмируща душа кожного українця знаходить крила для розмаху і відчуття причетності до неповторного простору рідної Наддніпрянщини!..

Нам, українцям із міста Українки, дороге й святе наше козацьке походження, родинна причетність до Великого Кобзаря, нашого національного Генія і Пророка. І ми віримо: погруддя Т.Шевченка на центральній площі міста серед квітучих троянд - стоятиме! І нікому із сучасних яничар з незаперечним проросійським аргументом "в этом нет никакой необходимости" не вдасться стримати волю й прагнення народу, який був і є справжнім господарем на землі наших славних предків. І тільки нам вирішувати: хто ми на цій Богом даній землі - безбатченки й зайди чи горді сини і дочки України!

...Дорогий Вікторе Андрійовичу! Враховуючи всі аспекти цього кричущого безпрецеденту, просимо Вас, як Керманича нової доби в Історії України - Епохи Очищення суспільства! - розрубати оцей злополучний "гордіїв вузол" і покласти край, врешті-решт, затятій зухвалості та невігластву пихатої влади в м. Українка.

Допоможіть Шевченку бути зі своїм народом.

Павло Мариниченко,
президент міжнародного благодійного союзу ім. Святого Василя;
Олексій Дмитренко,
письменник, лауреат Національної премії ім. Т.Г. Шевченка;
Валерій Вергун,
голова літературно-мистецького об'єднання ім. Г. Косинки;
Михайло Горловий,
член НСХУ та НСПУ;
Тетяна Худолій,
політичний діяч, письменниця;
Віра Савченко,
архітектор;
Віра Куліш-Гальчинська,
письменниця;
Сергій Коробенко,
голова РО ВО „Батьківщина";
Юрій Домотенко,
журналіст-краєзнавець;
Микола Рябошапка,
в. о. начальника відділу культури Обухівської РДА;
Володимир Романчук,
член НСПУ

Є ПРОБЛЕМА

КАЗАВ ПАН - ОРДЕР ДАМ

Редакція отримала звернення від мешканців будинку-гуртожитку №12, що на вулиці Менделєєва в Печерському районі столиці з проханням висвітлити на сторінках газети їхні проблеми, пов'язані з затягуванням видачі ордерів на житло.

Більшість жителів гуртожитку, який колись належав Територіально-медичному об'єднанню Печерського району – медпрацівники. У 2001 р. під час реорганізації районів м. Києва вказане об'єднання ліквідовано. Розпорядженням Київської держадміністрації ще в травні 2002 р. статус гуртожитку змінено на житловий будинок з зобов'язанням видати мешканцям ордери у встановленому порядку. Для передачі будинку до комунальної власності створено ліквідаційну комісію, яку очолює начальник управління охорони здоров'я Печерської РДА В. Сундєєв. Але минуло три роки, а ордерів мешканці гуртожитку досі не отримали. Не визначено організацію, що мала здійснювати експлуатацію будинку в перехідний період. Мешканці потерпають від різних побутових незручностей. Люди неодноразово зверталися з цими питаннями до Київської міської, Печерської районної адміністрацій, керівництва ліквідаційної комісії, в Секретаріат Президента України, але, на жаль, отримували відписки.

В зверненні висловлюється припущення, що зволікання з передачею будинку до комунальної власності відбувається з вини зацікавлених столичних чиновників. Їх прізвищ поки що редакція не називає та має намір сформувати власну думку, провівши моніторинг проблеми. Про це в наступних числах часопису.

Конгрес-інформ

СПОЧАТКУ - НАЦІЯ, А ПОТІМ ДЕМОКРАТІЯ

Ніколи не забуду, як 2002 р. я в своєму рідному Запоріжжі спробував влаштуватися сторожем на одне тутешнє підприємство. Для цього потрібно було пройти медичну комісію. Я спілкувався з лікарями та медсестрами звичною для мене українською мовою. Спершу на мене подивилися, як на інопланетянина, потім обізвали бандерівцем і в сторожі не прийняли!

Під час Помаранчевої революції я всім серцем підтримував Віктора Ющенка, бо повірив, що після його перемоги вже наступного дня ми прокинемося в іншій Україні. Я й сьогодні вірю Віктору Андрійовичу. І все ж...

На запорізькій землі, в колисці козацької слави України, триває зросійщення. Всі засоби масової інформації - в руках зайд. З екранів телевізорів, по радіо нав'язливо звучать чужі пісні чужою мовою. Трапляються антидержавні випади.

І в душі закипають образа та обурення: як же це так? Під час Помаранчевої революції ці ж самі ЗМІ, ці ж самі люди підтримували кучмо-януковичів і всю їхню свиту. Це вони світилися з екранів телевізорів у Сєвєродонецьку, закликали до відокремлення запорізької землі від України. І як пісня лунали для нас обіцянки Віктора Ющенка: бандити сидітимуть у тюрмах! Ми вірили, що це станеться відразу, як буде повалено ненависну владу московських маріонеток. Але цього не сталося. Ті, хто завжди зраджував наш народ, кому й досі милі кремлівські зорі, нічого не втратили від зміни влади.

Слухаючи, як розмовляє „новий" губернатор - російськомовний Артеменко, відразу бачу: чужинець! Він не любить нашу мову, релігію, звичаї, свята. Йому чужа наша нація, і нічого доброго не зробить він для неї! Не даремно „наші" промосковські ЗМІ називають його "Артьомєнко".

Той, хто допустив призначення в Запоріжжі такого губернатора, очевидно забув мудре прислів'я: риба починає псуватися з голови! Якщо перша особа - русофіл, то ким мають бути керівники владних структур?

Освітою у Запоріжжі керують росіяни. А послухайте радіо "Запоріжжя": ніколи не почуєте української пісні. Як же ж нам набридли усі оті кіркорови та мойсеєви з усіма їхніми шарманками та єсаулами! Насточортів тупий московський „second hand" з його „перлинами" на зразок: „зачем я, дура, тебе поверила".

Напрошується запитання: чому на Запоріжжі національна меншина (24%), нав'язує більшості свою волю, свій світогляд, свої смаки? Чому нас, українців, не поважають на рідній землі?

А відповідь така: за часів панування Московії на нашій землі нас відділили від влади, і та ситуація зберігається до сьогодні!

Тож я звертаюся до нашого Президента Віктора Ющенка, до Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, до міністра культури і мистецтв Оксани Білозір, до всієї нашої помаранчевої влади не просто з проханням, а з криком душі: зверніть увагу на неподобства, що кояться на запорізькій землі. Заберіть від нас Артеменка і всю його продажну свиту! Проженіть з радіо всіх отих Дороніних та Конькових, які зневажають українську мову і пісню!

Якщо ми якнайшвидше не очистимо нашу землю від зайд та ренегатів, то цим негайно скористається Москва, для того щоб звести нанівець усі наші сподівання на те, що українці запанують у своїй сторонці! Навіщо тоді ми співаємо наш Гімн?

Наша влада повинна розуміти: нація - понад усе! Спочатку нація, а потім демократія. Це добре розуміють народи Прибалтики та їхні мудрі уряди. Вони уже давно не святкують ніяких облудних "пабєд русскаво аружія", в тому числі й взяття рейхстагу, бо в Прибалтиці добре розуміють: те, що є святом для Москви, завжди було, є і буде горем для підкореного нею народу!

В Україні цього ніяк не зрозуміють, і це дуже небезпечно. Тож я закликаю своїх однодумців в інших областях України: ну ж мо, хлопці, за допомогою нашої дорогої газети „Нація і держава" допоможемо нашій надто демократичній владі зрозуміти: сало дурне без хліба, а демократія - без націоналізму!

Петро Лобан, м. Запоріжжя

ЧОМУ ДОНБАС РОСІЙСЬКОМОВНИЙ?

За даними Всеукраїнського перепису населення 2001 р., 58% населення Луганщини визнали себе українцями, а в Донецькій області загалом - 57%. Тобто, національною більшістю на Донбасі є українці. А чи замислювався хто, чому ж Донбас російськомовний?

Одержавши 2002 р. відповідь Луганського міськвиконкому російською мовою на моє звернення українською, я звернувся до Ленінського районного суду м. Луганська із позовом про відшкодування морального збитку, нанесеного мені внаслідок порушення моїх конституційних прав на всебічний розвиток і функціонування української мови. Відповідач (представник Луганського міськвиконкому) не визнав своєї провини. Паралельно я звернувся до прокуратури м. Луганська із заявою про притягнення до кримінальної відповідальності за ст.161 ч.2 КК України (дискримінація за мовною ознакою) посадових осіб Луганського міськвиконкому. На підтримку моїх вимог виступили громадські організації Луганщини національно-державницького спрямування.

Звертаючись до суду, я ставив собі за мету домогтися прецеденту морального відшкодування у вигляді сплати певної суми грошей, як те передбачається українським законодавством. У цивільному порядку суд другої інстанції (апеляційний суд Луганської області), розглядаючи мою апеляцію на рішення Ленінського районного суду м. Луганська, встановив: „... відповідач порушень закону не допустив".

2003 р. я звернувся до Верховного Суду України із касаційною скаргою. Після того, як я пройшов усі національні засоби захисту й отримав ухвалу Верховного Суду України, у якій зазначалося, що надіслання мені відповіді російською мовою Луганським міськвиконкомом не було спрямоване на приниження моєї національної честі й гідності, а тому в порушенні кримінальної справи мені відмовляється, я звернувся із заявою до Європейського Суду і отримав повідомлення про те, що Суд розгляне мою заяву.

Такий жорсткий підхід дає позитивні результати. Якщо на початку моїх судових домагань деякі судді навіть грюкали кулаком по столу, погрожуючи запроторити мене до в'язниці, божевільні.., то зараз ставлення суддів до мене і моїх скарг змінилося на краще. Якби кожен українець так відстоював свої мовні права, то Донбас перестав би бути російськомовним.

А наприкінці хотів би звернутися до своїх опонентів словами Василя Симоненка:

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є!
В його волячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде.

Сергій Мельничук, м. Луганськ

“РАННІ СЛОВ’ЯНИ” ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

“РУНИ ПЕРЕМОГИ ВИРІЖ НА РУКІВ’Ї МЕЧА”
Послання Брунгільди полянському князю

Скандинавські джерела іменують першу слов’янську державу Кунагардом або Гунагардом, тобто країною амазонок. Германські джерела це поняття передають терміном Гуналанд. Для установлення самоназви цієї держави, варто використати етноніми стародавніх джерел – поляни і руси. Назва поляни була відома Птолемею в II ст. В III ст. вона зустрічається у грецького історика Зосима. Йордан називає одне із слов’янських племен русами (росомонами). До цього ж часу він відносить етнонім анти.

З цих свідчень можна зробити висновок, що ця держава іменувалась Полянською землею, яка пізніше набула назви Київська Русь. Але назва Скіфія була традиційною в країнах Середземномор’я до XI ст.

Найбільш цінні свідчення знаходимо в уривках з посольського звіту Пріска Панійського, який відвідав країну подніпровських слов’ян в 448 році в складі візантійського посольства. Мандруючи в державу антів, Пріск записав з натури все, що побачив і почув. Свої спостереження і враження, за твердженням укладача „Свиди”, він подав у капітальній праці „Історія готів” у восьми томах, значна частина якої була присвячена опису слов’ян. Але до нашого часу книга Пріска Панійського не дійшла. Нам відомі лиш уривки, які ввійшли в збірник, підготовлений за вказівкою Костянтина Багрянородного в якості підручника для чиновників дипломатичного відомства Візантійської імперії. Праця Пріска зникла, і після Костянтина Багрянородного нею ніхто вже не користувався.

В житті східних слов’ян ці часи були знаменними. В 376 році слов’яни ліквідували небезпеку готської агресії в Північному Причорномор’ї. З цього часу під іменем гунів східні слов’яни виходять на історичну арену. Настає епоха так званого гунського володарювання в Європі, яка тривала понад сто років. Слов’янська держава за короткий відрізок часу досягла великої могутності. Талановитий державний діяч і полководець Кий-Аттіла (в ті часи при укладанні союзних договорів був звичай обміну іменами) зумів об’єднати довкола Полянської землі народи Східної Європи і вступити в двобій з Візантійською і Римською імперіями, який став згубним для Риму.

В джерелах цієї епохи слов’яни згадуються під іменем гунів. Ці обставини ввели в оману західних істориків, таких як Е. Гіббон, А. Т’єррі, Т. Момзен, Е. Томпсон, Д. Бері та інших. Не врахувавши, що збірне поняття гуни включає слов’ян і взявши за істину переплутані свідчення Йордана і Марцеліна, що гуни – невідомі прибульці зі сходу, ці історики приписали доблесть і славу антської зброї болгарським кочівникам. У наш час зібрано достатньо матеріалів для переосмислення цих історичних блукань і встановлення історичної правди.

Порівняльно-історичний аналіз записів про слов’ян в працях Амміана Марцеліна, Йордана, Пріска Панійського, Прокопія Кесарійського і аналіз матеріалів археології, етнографії, лінгвістики та інших наук дозволили встановити:

1. Так звана держава гунів на Дунаї є вигадкою на основі помилок в записах Йордана і Амміана Марцеліна.

2. Термін „гуни” – скандинавського походження і за змістом відповідає поняттю – жителі країни амазонок. Цим терміном готи, які поселились на Нижньому Дніпрі іменували все населення Північно-Східної Європи, в тому числі і слов’ян. Тому дніпровські слов’яни, як і тюркські племена нижньої Волги і Дону, в подіях IV-V ст. виступають під збірною назвою гуни. Думка про східне походження назви „гуни” заснована на співзвучності китайського „сюн-ну” і грецького „хуни”. Цієї схожості було достатньо для ствердження ідентичності цих різних народів (А. Н. Бернштам. Нарис історії гунів. Л. 1951, с. 7). Інших підтверджень цієї гіпотези в дослідженнях істориків немає. Скандинавське походження терміну гуни підтверджується багатьма джерелами.

3. Перша слов’янська держава, яка виникла на рубежі нової доби, - Полянське князівство. Це була так звана держава гунів. Панонія, на території якої історики розміщують державу гунів, за часів правління Кия-Аттіли була протекторатом Полянського князівства під управою трьох готських братів королевичів Велимира, Тодомира і Видимира. На її території держави гунів не було до приходу авар в 568 році.

4. Назва „руси” веде своє походження від етноніма „rutheni” одного з кельтських племен, яке на початку нової доби переселилося в Північне Причорномор’я. В III ст. рутени приєднались до полян (орачів), щоб спільними зусиллями протистояти натиску готів. Згодом вони асимілювались, але залишили полянам ім’я „rutheni”, яке пізніше набуває звучання русини. З IV ст. ім’я руси періодично згадується в джерелах упродовж п’яти віків аж до князя Аскольда.

Оповідь про долю попередниці Київської Русі епохи раннього середньовіччя була вилучена редакторами із Начального літопису за вказівкою Володимира Мономаха і його сина Мстислава заради престижу новгородської династії Ольговичів. Вони бажали залишитись в історії єдиними засновниками слов’янської держави. Одначе Київська Русь була спадкоємицею Полянського князівства, яке передумовило на Каталаунських полях у 451 році загибель Римської імперії.

ВІЛЬНІ ЛЮДИ БЕЗЦІННОЇ ЗЕМЛІ

У ранньослов’янському суспільстві епохи черняхівської культури (VII-V ст.) рабство як суспільно-економічна формація не набуло розвитку, воно не вийшло за рамки сімейно-патріархальних взаємин. Цьому перешкоджала общинна власність на землю, як об’єкт господарювання, а також висока собівартість утримання раба і як наслідок - неприбутковість рабської праці. Раб був тільки товаром для продажу. Але не проданий упродовж трьох років раб ставав вільним.

За відсутності в слов’янському суспільстві умов для розвитку рабовласницьких відносин починають розвиватися феодальні відносини. Але їхня свобода розвитку теж обмежувалась общинною власністю на землю. Цей надзвичайно важливий спадок родових відношень обмежував можливість концентрації земельних володінь в руках окремих осіб. Тому з самого початку розвитку феодальних відношень був відсутнім об’єкт застосування примусової праці. Система общинного землеволодіння таким чином ставала перепоною розвитку кабальних відносин і оберігала селянина-общинника від економічної залежності з боку сюзерена. Селянин особисто був вільним.

Такі співвідношення створювали своєрідний розвиток феодальних взаємин слов’янського суспільства. Родоплемінна верхівка, яка була соціальним базисом новостворюваного класу володарів, не мала великих земельних наділів у приватній власності, земля не була товаром. Родова знать була посадовою особою, а не власником. Її представник, як представник адміністративної влади, мав тільки право на частину прибутку з общинної землі, на якій працювали селяни. На його утримання община виділяла частину додаткового продукту у вигляді данини. Називалась вона полюддям. Цей новостворений лад набирав форми державного феодалізму, на відміну від ленної системи ранньофеодальних відносин в державах Західної Європи, які утворилися на уламках Римської імперії. Таким чином поява феодальних відносин тісно переплиталася з залишками патріархально-родових взаємин, включаючи традиції сімейно-патріархального рабства. Така система економічних відносин проіснувала до епохи Київської Русі.

Прогресивна для того часу суспільно-економічна формація дала сильний поштовх для розвитку виробничих сил. Економічні успіхи Полянського князівства дали полянам змогу в IV ст. витіснити готів з Нижнього Дніпра. Полянське військо вийшло на північні береги Дунаю, і ці землі довгий час перебували під впливом Полянського князівства. В часи правління Кия-Аттіли (як і в часи Святослава) на Дунаї була перенесена ставка військ. Цей факт був витлумачений готським істориком Йорданом як заснування гунської столиці. А якщо є столиця, то повинна бути і держава – вирішили дослідники нового часу. Так протекторат Полянського князівства на Дунаї став гунською державою.

Найбільшої могутності Полянське князівство досягло в часи правління Кия-Аттіли (434-453 рр.). Це була феодальна держава з системою васальних відношень. Вона простягалася від передгір’я Карпат до Сіверського Дінця і від дельти Дунаю до островів Балтійського моря. Васалами Полянського князівства були слов’янські племінні князівства, болгарські племена, які поселились на землях готів в Північному Причорномор’ї від Дніпра до Дунаю і фракійські племена північного берега Дунаю. Союзниками Кия-Аттіли були германські племена гепідів, герулів, остготів, тюрінгів, скіфів, а також частина племені франків.

Після смерті Кия-Аттіли цей союз ослаб. В VI-VII ст. відбувається стихійне переселення жителів Північного Причорномор’я на Балкани, до Пелопонеса. Створюється ряд князівств, найбільшими з яких були Волинське і Полянське. Припинилася торгівля з країнами Середземномор’я. Господарства значною мірою натуралізувалися. Відсутність притоку золотої та срібної грошової одиниці призвела до упадку грошової системи і значного звуження внутрішнього ринку. Почався тривалий період економічного застою.

Але і за цих умов життєдіяльність в слов’янських князівствах була активною. Аль-Масуді, арабський географ X ст., робить запис стосовно минулого літописних племен: „Із цих слов’янських племен одне мало владу (над ними), його царя називали Маджак, а саме плем’я називалось Валінана”. Очевидно йдеться про Волинське князівство періоду VI-VII ст. Успішна боротьба Волинського і Полянського князівств з аварським каганатом красномовно свідчить про силу слов’янських князівств. Протягом VI-VII ст. слов’янське військо періодично проникало в границі Візантійської імперії. Навіть в період найбільшого занепаду в VII ст. дербентський князь Шахріар сказав арабському полководцю Абдухахману: „руси – вороги цілому світу..., а воювати з ними ніхто не вміє...” (А. Я. Гаркави. Сказание мусульманских писателей о славянах Спб, 1870, с. 67).

Пізніше Костянтин Багрянородний змушений був відзначити: „Країна ослов’янилась і стала варварською”. Етнічний склад Візантійської імперії в VII - IX ст. дуже змінився, що навіть в Елладі населення спілкувалося переважно слов’янською мовою.

На додаток до цього, під впливом слов’янського побуту переселенців місцеве населення Балкан стало переходити до общинного господарського ладу, заснованого на общинному володінні землею. Цим було покладено початок феодалізації візантійського суспільства і ліквідації рабовласницького ладу.

Спад зовнішньополітичної активності на землях східних слов’ян в VI-VIII ст. є наслідком політичної роздробленості після буремних подій V ст.

В економічних зв’язках переважали східні напрями – Волга, Середня Азія, Кавказ, про що свідчить поява в VII ст. арабської монети на землях Середнього Подніпров’я. Об’єднання слов’янських земель ознаменувалося державним утворенням Київська Русь.

Марія Хилевич, м. Київ

(Продовження. Початок в № 22 (82))

ПОДВИГ ПЕТЛЮРІВСЬКОГО ГАРМАША

Це сталося в лютому 1918 року.

Промерзла українська земля болісно стугоніла під копитами орди новітнього Чінгіз-хана - Володимира Ульянова. Захисники Києва знову не встояли, і голови людські покотилися на залиті кров’ю сніги. Все було, як і сотні років тому, з тією лише різницею, що новітній кат і вбивця орудував не лише шаблюкою, а й гвинтівкою тульського зразка.

Відступаючи разом з українським військом, командир гарматної батареї сотник Савинський згадував рідний дім, батьків, земляків. Спливали в пам’яті татові слова: „Не вір, синку, москалям! Якби вони були за народ і хотіли миру, то не лізли б на чужі землі”.

Старий Савинський завжди говорив щиру правду. Але його ненависть до червоних москалів бентежила сина. Тим більше, що його улюблений шкільний учитель, палкий прихильник Драгоманова, часто говорив: «Тільки разом з Росією наш народ переможе!”

Та сталося так, що під час більшовицького погрому Києва вчитель, який саме тоді гостював у своїх київських родичів, став свідком страшних звірств, що їх чинили московські бандити. Повернувшись у село, мав що розповідати людям: „Бог надоумив мене заговорити з червоним патрулем їхньою мовою. Це мене і врятувало. А рідного брата мого тільки за те, що сказав „пробачте”, а не „ізвєнітє”, тут же трупом поклали гади!”

„Треба боротись”, – сказав молодий Савинський, щойно повернувшись з фронту, де воював у складі російського артилерійського полку. За кілька днів він уже був гармашем Української Народної Республіки, відгукнувшись на заклик Петлюри, який скликав українських орлів до походу проти московського вороння.

18 лютого 2-й Запорізький курінь після жорстокого бою з фінляндською дивізією роззброїв її і зайняв Сарни. 24 лютого українське військо ввійшло в Житомир. Після цього 2-й Запорізький курінь пішов на Бердичів, де скупчилося багато більшовицької кінноти, артилерії, панцерних поїздів та автомобілів. За десять кілометрів від Бердичева українські підрозділи потрапили під шалений гарматний обстріл. Довелося відступати. А більшовики все насідали й насідали. Вони вже почали оточувати козацький курінь з флангів, але здійснити задуманий маневр їм не вдалося - на заваді стала гарматна батарея сотника Савинського, вояки якої, жертвуючи собою, прикрили відступ куреня. Завдяки наполегливості сотників Кустовського, Зелинського, Гоженка, Гончарова, Шепеля, Халаїма і Блага курінь, незважаючи на тяжкі втрати, зумів зупинити натиск більшовиків. Відкинувши їх від Житомира, курінь знову перейшов у наступ, відбив атаки ворожої кінноти, здобув панцерний потяг і батарею, біля якої лежали порубаний сотник Савинський і його бойові побратими. 27 лютого українське військо вступило в Бердичів, а першу батарею Запорізького гарматного полку було названо іменем сотника Савинського.

Василь Заєць

„КРУК”

...Він додому ішов...
Пробирався, як звір на світанні.
Аби мати старенька дізналася –
син ще живий.
Він хотів поклонитися рідній оселі
востаннє,
Перед тим, як вночі
за кордон поведе ройовий.
Він спускався униз...
Уже зовсім було недалеко.
Плив туман. Пахло димом...
Озвалися перші півні...
Догорали в росі, наче віра,
духмяні смереки.
Пахло літо тривожно і сіро,
як смерть на війні.
Задавила Москва...
І на захід відходять загони.
Тільки злоба і біль.
А які були славні роки?!
Он дубовий місток.
Ще недавно були отут схрони...
Валуни... Водограй...
Він нагнувсь і напився з ріки.
Ех, би стать журавлем,
та піднятися високо в вирій.
Та поглянути звідти, -
яка, мабуть, гарна земля.
Як би добре було,
щоб народи жили собі в мирі,
Щоб була Україна без німця
і без москаля...
Але... Ні, таки щось наполохало
думку, як птаху...
Щось у лісі не так...
Чи почулось... Якісь голоси?
Він притис автомат. Ні...
Скоріше здалося... Від страху...
Мабуть, просто відвик
від цієї живої краси.
А уже скоро й дім...
Пада серце від власного кроку...
Чи Марічка прийде?
Усього ж лише хат через п’ять.
Раптом, - Боже ж ти мій! –
Як собаки загавкали збоку:
„Руки вверх!
Брось оружие, сука! Стоять!..”
„Як же ж так?! Як же ж так, -
промайнуло, як постріл. –
Попався...
От і все. Що робить?
Мати Божа, спаси й сохрани!..”
Він лиш кілька секунд
на терезах життя завагався
І зненацька пірнув
під ялини і під валуни.
Все кругом загуло...
Заплювало свинцем і росою.
Покотилась луна
і відбилася тяжко від гір...
І неслась чорна тінь,
і ревла, і махала косою,
І пускала вдоволено слину,
неначе вампір.
І кричала земля,
і стрибало каміння і хвоя.
Він лише огризавсь,
як приречений загнаний вовк.
Він усе зрозумів: що кінець,
і що мало набоїв...
Застрочив кулемет...
Він пошпурив гранату... Замовк.
Хтось упав у потік...
Хтось завив і залаявся матом.
Далі бас: „Предлагаю сдаваться!
Бросай автомат!”
Потім крикнули рідною мовою:
„Брате! Ну навіщо вмирать?..”
„Ти – Іуда мені, а не брат!..”
„Ну, тогда подыхай!”
Понеслось у новій круговерті
Синє небо і ліс,
світанкова зоря і земля.
Все кричали „здавайся”,
сулили життя замість смерті...
Та він кожного разу у відповідь
мовчки стріляв.
Все скінчилося враз... Стало тихо...
Немов, так і треба.
...Заспівали птахи.
...І лежав він увесь у крові...
А з холодних очей
на чекіста поглянуло небо,
Коли той підійшов і ногою
копнув у живіт.
Хто курив... Хто плювався...
І тільки старався Іуда,
Вириваючи зброю із мертвих,
скоцюрблених рук.
І майор МГБ запитав його:
„Кто он? Откуда?”
„Я не знаю звідкіль, але псевдо...
Здається, що – Крук”...

Григорій Годзюмаха, м. Київ

Календар українського націоналіста

7 червня 1845 р. – народився Іван Тобілевич, визначний український драматург і актор.
7 червня 1919 р. – відбувся наступ УГА на польсько-українському театрі воєнних дій.
7 червня 1938 р. – НКВС знищив Миколу Вороного, українского поета.
9 червня – Вознесіння Господнє.
9 червня 1944 р. – фашисти закатували поета Олега Ольжича-Кандибу.
10 червня 1944 р. – в бою з підрозділом НКВС загинув полковник Грабець-„Батько”, командир УПА-Південь.
10 червня 1964 р. – у Москві відкрито пам’ятник Тарасу Шевченку.
11 червня 1931 р. – помер Вячеслав Липинський, теоретик гетьманату.
13 червня 1988 р. – у Львові створено Товариство української мови ім. Т. Шевченка.

Минуло 230 років як була зруйнована російськими військами Запорозька Січ, святиня духу і слави українського козацтва - острів Хортиця, освячена кров’ю наших лицарів. Вшанувати їхню пам’ять та обрати гетьманом України Президента Віктора Ющенка 4 червня на острові Хортиця зібралася Козацька Рада.

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

Вона розпочалася богослужінням. На Дніпро, в знак пам’яті про загиблих героїв, спущено вінки. Було наголошено, що сьогодні козацькі товариства консолідуються, а значить відроджується Січ, відновлюється Україна.

Більше 20 козацьких організацій вручили універсали про присягу на вірність Гетьману Віктору Ющенку. До слова були запрошенні отамани всеукраїнських громадських організацій: “Всеукраїнського війська козацького” - Євген Груба, “України-Січі” - Володимир Гуменюк, Міжнародної асоціації козацтва – Олексій Конечний, Спілки козацьких організацій – Леонід Лазаренко, “України козацької” – Яким Пантилюк, Звичаєвого козацтва – Євген Петренко, “Козацької України” – Анатолій Попович, “Всевеликого війська Донського” – Олег Постулатій, “Міжнародної козацької організації” – Михайло Євгенко, Міжнародного союзу козацького – Олексій Коропейко, ”Козацької територіальної оборони” – Віктор Сідик, „Бойового Гопака” – Володимир Пилат, “Гуляй Поле” – Олексій Притула та інші. Анатолій Шевченко від козацтва подарував Ющенку, як ведеться за давньою козацькою традицією, коня “Орлика”. Всі козаки принесли присягу на вірність Україні та Гетьману України. До слова був запрошений і представник Війська Донського з Росії – Валерій Нікітін. Він привітав Ющенка з прийняттям гетьманської булави і висловив сподівання, що Президент зробить все можливе і неможливе для єдності козацтва. В. Нікітін від імені дончаків нагородив Віктора Андрійовича срібним орденом “Отаман Платов” І ступеня.

Всеукраїнське козацтво, до складу якого входить 80 козацьких організацій, прийняло рішення щодо зміни своєї назви на “Українське першовідроджене вільне козацтво”.

Перший заступник державного секретаря України Іван Васюник виголосив указ Президента про створення Ради Українського козацтва. Головна ідея цього документа - створення ефективного механізму взаємодії органів державної влади та козацьких громадських організацій щодо розвитку історичної, патріотичної, культурної, господарської традицій українського козацтва. Рада буде функціонувати як консультативний дорадчий орган Президента. Головна місія діяльності Ради - реалізувати потенціал козацьких ідей, консолідувати українське суспільство та залучити козацькі організації до охорони культурної спадщини, фізкультурно–спортивної роботи, військово–патріотичного виховання молоді. Раду очолив Президент України, секретарем Ради став радник Президента Станіслав Адживітін. Серед членів Ради - керівники всеукраїнських козацьких організацій та ті особи, що зробили значний внесок у розвиток Українського козацтва.

У привітальному слові до представників Українського козацтва В. Ющенко сказав, що з великим хвилюванням прибув на Хортицю, взявши з собою сина Тараса та доньок Софійку і Христинку.

«Ми прийшли на острів, на який багато століть тому сходив не один десяток Ющенків Лубенського полку, щоб поклонитися їхній пам’яті. Переконаний, що вони міркували, як мати власну незалежну державу, як її боронити, як знайти злагоду та порозуміння», – зазначив В. Ющенко.

Глава Української держави наголосив, що надзвичайно щасливий разом зі своєю родиною перебувати «у такому славному козацькому колі на святій землі».

В. Ющенко висловив переконання, що Хортиця повинна стати місцем паломництва багатьох українців. За його словами, козаки нині знову мають стати захисниками честі і «подавати приклад служіння Україні та її народу».

Ющенко підтримав також пропозицію щодо прийняття ВР України окремого Закону про козацтво.

На знак підтримки президентських програм козацтво тричі гукнуло “Згода!”.

Найславніші сторінки нашої історії - це боротьба українських козаків за свободу своєї землі, за її честь і славу, волю і могутність. Сьогодні вони знову оживають. А боротьба за честь і гідність Нації - продовжується.

Ярина Михальонок,
світлини автора

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@ukr.net**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Верстка - Інна Куклич і Віталій Чумак
Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!